

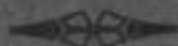
VI ЖП - 125

БОРІТЕСЯ — ПОБОРЕТЕ!

№ 0-7130

ВАРТОВИЙ

Вюлетень Студентської групи Празького відділу
УКРАЇНСЬКОЇ ПАРТІЇ СОЦЯЛІСТІВ-РЕВОЛЮЦ.

С і ч е н ь 1 9 2 7.

Борітеся - переможете!

ВІСНИК

СІЧЕНЬ 1927 р.

ПРАГА.

ЧУТКИ ПРО ІНТЕРВЕНЦІЮ

Скрізь по військовій лінії повзуть чутки, розплвсюжувані полонофілами, про нову інтервенцію. "Англія зацікавлена", "Англія допоможе (?)", "нова армія на теренах Польщі", постановлено не пускати (??) в неї "анти-державних" елементів і т.п. Так вже шість років! Отрукують бідну несвідому масу очими "походами" на Україну. Тепер вже й Італія допоможе Польщі й Румунії", але-ж не вам, бідні люде. Еміграція в більшости не організована ні політично, ні культурно, ні економічно. Як перекотиполе котиться сюди-туди бідний люд, що не має елементарного забезпечення й людських прав. Для чого її мордують "походами", "інтервенціями"? Куди ви будете наступати і з ким? На Україну. На український народ? Та-ж він і слухати не хоче про ваші наступи! Він же арештовує добровільно тих, що в одиночну переходять на Україну навіть без усяких войовничих намірів. Зін же терпить ярмо большевицьке, щоб не пасти у ваше. Підете з поляками і румунами? Та-ж ви скріпите на сто літ Москву на Україні, закріпите большевицьку диктатуру і вб'єте всякий рух у народі до демократизації сучасного режиму. При постановці питання кого вибрати - вас чи большевиків? - народ і вся українська інтелігенція і більшість еміграції.

вибере большевиків. Хіба це не ясно?

Божевільна гра в "інтервенцію", у "військові товариства" і т.п. тільки збиває еміграцію з панталіку і не дає їй змоги зорганізуватися культурно, забезпечити свій прожиток, навчитись хоч трохи, як жити на світі, і т.п. Розклад еміграції спричинюється злочинним отим полонофільським, інтервенційним божевільством, що душило людей в польських таборах і не дає їй досі вільно їм дихати на чистому повітрі.

Селяне і робітники та всі, що не мріють про панську, буржуазно-поміщицьку Україну, повинні зорганізуватися в окремі робітничі і селянські спілки, зайнятися своїми культурними та людськими потребами, даючи організованій відпир злочинним спробам спекулювати їхнім життям ріжним любителям "інтервенції".

Тільки організовано можна краде жити і боротись чесно за свої визвольні ідеали, які не можуть суперечити реальним інтересам більшості укр. народу.

Ця більшість творить свою історію! Еміграція - не народ, а тільки його маленька частина, що не має права інтервеніювати. Еміграція не має права творити ні "урядів", ні "військ", ні заключати "договорів" проти свого народу, ні влаштовувати змов проти України.

-оСо-

БЛУДНИМИ ШЛЯХАМИ

На Захід чи на Схід?

Цим питанням прикриваються тепер ті, що "метають жребій" про "кризи українського народу".

Одні тягнуть під моськовське ярмо, другі під варшавське під шмат гнилої ковбаси, за яку продаються, підвозять білими питками шиту сіло-соцію.

Генерали Сальські, вишенькові міністри Шульгини, Славінські, Лотоцькі, вся змуршавіла уенесовщина; католицька-шляхетські вихрести С. Бучинські, Романи Стоцькі й інші підляшки затрубили на військових сурмах похід в обозі Пільсудського. . . на Москву (розуміється через Україну) Вони прийняли вшехпольську ідею ягелонської унії Польщі з Україною й Білоріссю та в ній єдино подають рецепт визволення України до самостійності й незалежності, хоч і. . . без соборності, бо, мовляв, проти Москви одна Україна ніколи не встоїть, а зараз, - кажуть вони, - час ударити по Москві, бо вона зараз найслабша, а допомога Заходу (себ-то Англії головно) найпевніша.

Розуміється, тим запроданцям, що підуть в "обозі" Пільсудського не болять, що українські трудові маси будуть кинуті не в "обоз", а під вогонь гармат і самопалів за шляхетські інтереси і самодурські примхи; їх не обходить те, що на Україну разом з ляхами і підляшками посуне поміщицьке вороння, що кинеться викльовувати очі; їх не обходить те, що навіть коли б після лядської назвали Україна й стала б державою, то ця держава була-б панською організацією для визиску українського ьрудового народу й глуму над ним - держави українського народу все-же не було-б, а була-б держава над українським народом. Таку ж державу н а д с о б о ю український наріц мав завжди і має тепер, од неї й шукає він визволення. Лядські запроданці шукають одного: добробуту для своїх нікчемних персон - посад, панування хоч би й під чоботом чванливого ляха. Але й ці їх мрії даремні, бо на шляхетську Жеч Посполіту неминуче насунеться соціяльна революція (а вона буде скоро - цьому заporукою класична придуркуватість польської шляхти) і тоді не тільки кінчиться панування, а й та Москва, яку так переможно поб,є Пільсудський, візьме свій реванш і з Польщі і з України.

Ті, що орієнтуються на Схід, на червону зірку комунізму ідуть за Москвою в її обозі; їх

до того ще гірша, ніж кишенькових міністрів, які далі викидають помий з комуністичних рухів варених не пускають. В соціалізмі вони розуміються стільки, скільки одна поважна тварина в померанчах. Це-ж все більше захальвники й "бандити" - атакістичні вороги соціалізму. їм хочеться хоч не панувати (бо це не приступно) так бути при панах-волоцарях, які топлять дії з трудового українського народу, назвавши його лицемірно "дрібно-буржуазним". У. С. С. Р. буде такою ж трудовою і буде соціалістичною республікою, бо трощить щодня ті пута і ретязі, в які закували її розбійники й справжні дрібно-буржуазні п'явки. Серед завоювників-комуністів ідейних соціалістів було мало, особливо на Україні; вони й зараз складають меншість і тому Україна пережила руїну; ці чесні соціалісти ідуть тепер разом з трудовим українським народом і вони будуть з ним, коли він струсить із себе тих паразитів, що обліпили його під прикриттям "комунізму". Наші-ж зміновіхи з захальвників і бандитів орієнтуються іменно не на чесних соціалістів У. С. С. Р. і не на її трудові маси, а на цих паразитів, прислужуючи їм. В Празькому Торгпредстві є 48 "предів" і з них 42 жида. Ці 42 жида представляють всі нації С. Р. С. Р., а тому й українців. Ні одного ідейного комуніста чи соціаліста серед них нема - це все шкурники, гандлярі, що солодко живуть і набивають собі кишені. Ні С. Р. С. Р., ні В. К. П., ні комунізм їх не обходить - їм важна влада, при котрій вони добре живуть. Але разом з цим ці "українці" є і ворогами всього українського. Напр., з Харків та Київ їм доручено купити всіх видань Україн. Видавничого Фонду по 100 примірників, окрім окремих замовлень. І що-ж - ці бердичівські й голтянські "українці" бойкотують накази Харків та це їм легко робити, бо всі урядові органи України обліплені жидами (особливо ними) та москалями, що всі однаково відносяться до української справи. В цьому, - скажуть жидівські поминики, - боротьба з шовінізмом. Брехня, бо хаї подивляться на статистику шкіл нацменів -

МИ
ДІ
ШІ
ХЕ

ВІ
ВІ
М
С
Н
Т

Ш
С
І

Т
І
І
І

жидів та всіх інших, - там вони побачуть, що жи-ди забезпечені за кошт українського народу школою на 100%, а українці всього на 30% ! Або хай подивляться на жидівську колонізацію.

Українська еміграція буде повертатися и повернеться до свого народу. Український трудовий народ буде жити в згоді и прїязні з трудовими масами інших національностей - жидами, москалями, ляхами й инш. Але завжди буде боротися з п'явками й паразитами. Правька колонія зміновіхів прислугує жидівській заставі окупантів Української землі.

Блудні шляхи! Як не зазивають на них з варшавського світника и з моськоської псарні - чесні українці підуть своїм шляхом, шляхом трудового українського народу.

Українському народові потрібна держава для того, щоб забезпечить себе од політичної и соціальної неволі, од паразитів - визискувачів, а це буде тоді, коли ця держава буде державою вільного трудового народу України без холопа и пана. Теперішня У.С.Р.Р. є державою трудового народу, але не вільного, а поневоленого тими, хто примазався до комунізму. Трудова демократія, до котрої иде переродження комуністичної влади під натиском титаничної боротьби з нею трудових мас, - дасть Україні цю волю. І боротьба за це є наше сучасне завдання.

Унія України з шляхетською Польщею несе нові війни за інтереси шкідливі трудовому народові, панства, реставрацію поміщцтва і соціальної неволі України. Правда, колись соціальна революція змете це все, але Україна вже перевела соціальну революцію і було-б нерозумним загубити її здобутки.

Орієнтація Українського народу - трудові маси Сходу и Заходу, не тільки Польщі і Росії, а всього світу, в їх революційнім поступі до повного знищення капіталістичного визиску, до повного запанування праці над капиталом, волі працюючих над надсилством пануючих.

РАДІСТЬ...

З великими radoдaми розносили ердеки та зміновіхи - тайні і явні - видобуту з невідомих джерел чутку "про ліквідацію" Українського Комітету, Соціологічного Інституту та Видавничого Фонду.

Патріотизм и почуття національного обов'язку проявили блискуче! Що з того, що україн. еміграція зостанеться без свого юридичного представництва і муситеме звертатися до москoвського "Земгору"! Що з того, що спинить працю наукова інституція, що об'єднала коло 50 наукових робітників, серед яких більш 30 професорів; що знайшла вже низку наукових праць і знайшла признання серед наукових авторитетів Ч.С.Р., Америки, Німеччини, Італії і т.п.; що ширила знання про Україну і викликала повагу до неї учених чужинців! Що з того! За те, моглям, есерoвському пану Шаповалові узірзеться! Що з того, що Видавничий Фонд, який видав на 2.000.000 ч.к. наукових книг і до певної міри примусив Держдав. перейти до видання наукових укр. книг, припинить свою діяльність! Нічого! За те Шаповалові гірко!

Але скоро здарила нова чутка - всіх ліквідують! Ой, матінка! - завередали ті, що раділи... І трясучими губами заговорили... Що б ви думали? - Це Шаповал настроїв чехів!

Даремна радість! Україн. Комітет вирішено ліквідувати його організаторами, пора. Що-ж до Соціологічного Інститута, то ліквідувати його ніхто не зможе, окрім його фундаторів. Тов. Шаповал має справді, найбільше право спокійно прийняти звістку про спинення субсидії з засобів Ч.С.Р. і не бігати з чорного и парадного, як забігали всі ті, хто так радів першим чуттям. Справа хoзяїв так чи инак поставитися до гостей, а од гостей уже залежить проявити такт і не бігати з чорного и парадного.

Тов. Шаповал, розуміється, не побіжить - він своє одходив: Господарча Академія, Педагогічний Інститут, Гімназія, Видавничий Фонд, Соціологіч-

ний Інститут і ин. - утворення цих інституцій з'я-
звано найбільше з його іменем; він їх творив
а ліквідувати будуть другі, як другі всіма си-
лами руйнували його "шкідливу" роботу.

Соціологічний Інститут, якому він з товари-
шами и прихильниками, присвячує тепер найбіль-
ше часу, не належить до тих інституцій, життя
яких з'явлено з субсидією Ч.С.Р. Як це не гір-
ко "приятелям", він буде існувати і продовжува-
ти свою працю.

Скоро, розуміється скоро, на місці емігрансь-
ких Атен, створення працею україн. соціалістів
і переважно соціалістів революціонерів, для ве-
ликого діла відродження українського народу,
соціалістами, які очинили широко зорота перед
всіма українцями і далі їм все для життя и пра-
ці, зостанеться один попільник. І не один з тих,
що рано зраділи, заплаче над цим попільником.

Ми не плачемо. Тверезо цизимось на речі. Емі-
гранські Атени закінчують свою роль. Час пере-
йти до нової праці, більш нагальної и відповід-
ної. Ми до неї и переходимо. Жатва-бо многа, а
цілтелів мало.

-ооо-

ЛИСТИ.

З Берна. II.

Українські "стоїки", або укр. "армада Спаса"
в Брні.

Пригадуються слова старого філософа старої
іонійської школи, що все мінється, що ніщо не є
сталим. А розваживши добре, так хотілось би бачи-
ти щось певного, сталого! Як здибаєш щось кон-
стантного, якусь константу, то аж на душі посесе-
ліщає. Справді, коли придивишся до нашого громад-
ського життя в Брні (що торкається академічних
справ, то тут я великий песіміста, бо ні разу не
дав певного мінімуму, а тому про академ. справи
мовчатиму), коли, кажу, придивишся до того життя,

то воно так мінялося і міняється, що аж тяжко з'орієнтуватися. Розумію того добродія, котрий будучи членом Укр. Сел. Спільки і Студ. Спільки, двох організації в Брні, нараз захотів позбавитися таких непосидьених обов'язків, тим паче що з цими організаціями йому не було по до-розі з рідні Кобеляки, а тому взяв і написав заяву про виступ з членів... "Україн. Самопоміччя" в Празі. (Тоді вона ще не була сміновіховською). Написав і заспокоївся. Бо ж організації плодяться, ростуть, замирають, щось роблять і роблять щось, як тут не запутатися бідному "зисокошколякові". Про нього ото життя лише неспокій і більш нічого. Осє була колись У.А.Г. (укр. Акад. Громада) єдина і неподільна, кругленька, пухненька, любо та мило було подивитися. Але хтось колупнув рукою, дзьобнув пальчиком в оцю паляницю і вся У.А.Г. до року пішла в шашку, велику "сміновіховську" шашку. Трошки залишилося Сел. Спільки та Нац. молоді. Зіц У.А.Г. тільки шкарлупа зосталася... Утворилася "Громада" була собі, жила собі, відбувалися збори, хотіла послужити Допсозі і Цесусозі, нараз лопнула, засохла, звинулася, ліквідувалася. Чому? Ніби ж дослідись. От завмерла, може щоб дати спокій своїм членам і місцевій поліції, а може щоб ані бог, ані чорт не мав радості з її існування.

Десь під боком Сел. Спільки виникає Студ. Сп. : мале, сухотне створіння, а випускає деклярацію: поступ, демократія - словом неспокій таї годі. І роць росте, набирається сил і кат його зна, зіцкіля що береться: своя вже домівка, бібліотека, часописі і грошики свої має, загосподарювала собі якусь копичину. Росте сама та ще з коріння паростки пускає: оті свої секції: Сдачно-пов. касу, яка має своїх та чужих грошей до 7 тисяч та дала 300 кор. чеськ. на піддержку сміновіховській Самопоміччя в Празі. "Гуртом" єдину живу газету з Ч.С.Р. видає, яка виходить що другої суботи осє вже цілий рік, до якої де хто пише і де хто ходить слухати. А реферати, зіцчити, збори засідання. Бідний спільчанин ледве ноги золочить за собою. А коротенько кажучи, оця Студ. Спілька неспокій і більш нічого! З одного боку інтегра-

ія активних сил з Берні, з другого боку дері-
 ація з поставлених завдань, а з третього
 ні як не знаходишь константи. Інтегруєшь, дері-
 уєшь і жадної константи. Все міняється і мін-
 яється, неспокій і неспокій, щось нове утво-
 рюється, наростає, приростає і ніхто не скаже:
 "та годі ж бо!" Так воно і нема з Берні жад-
 ної константи, нема хоч якої маленької, пога-
 ненької константи, хочеться крикнути: "та годі
 вам поспішати, часу маєте досить!" Еге ж закри-
 чав би, але є щось сталого з Берні. Кожний день
 серце моє радується з нашим неспокійним життям
 Кожний день помічаю одне і теж... явище. Ні, не
 явище скоріше *ігуру. В калейдоскопі в Берні,
 бернського життя кожний день об'являється од-
 на і та ж *ігура. Кожний день глипнеш і зра-
 дієшь: єсть, стоїть! Кожний день, коли идеш на
 обід в мензу від 12 до 14 год. Бачишь на пло-
 щі під німецьким домом. Осінь, зима, весна -
 стоїть!; холод, туман, мряка, сльота - стоїть!;
 сонячко, сухо - стоїть! Идеш від 12 до 14 год.
 до мензи попри земські дім і кидаєш очима
 на площу перед німецьким домом під тихи вер-
 би чи то широколисті каштани: "невже нема?-
 тьохне в грудях. Але є, стоїть! І радістно ста-
 не на душі. Все міняється, ружається, а *ігура
 не міняється: кожний день від 12 до 14 стоїть.
 Листяросло на каштанах і опало, а *ігура
 стоїть один рік, другий рік, ба и третій. Коло
 в будень у звичайних чуковських пальто і че-
 ревиків рогоже походження, в свято - коло зі
 святочних піджаків, чорних пальто, цілінрів і
 гіпершпичастих шімі. Що воно і хто воно? Люде,
 студенти і не забудьте емігранти українські.
 1/2 12 а на площі вже стоїть кілька чоловік, що
 хвилина прибавляється 1, 2. Кожний спішить до
 виконання своїх обов'язків. Де-які ще їдять
 мензовське третє, бо час то є гроші. І вже
 повний збор. Коло. Раду радять? Хто його зна!
 Діляться вражіннями, новинами? Може. Бо не для
 всіх те відомо, як жилося в старі часи за па-
 на цісаря у Відні чи Львові, як воювалося на
 італійським фронті або на Херсонщині з боль-
 шовиками чи Денікином, що з ким сталося або

принаймні могло статися з кожним з тут присутніх в колі, в його життю. Чи це не є цікавим, новим? А матеріял який багатий. А політика? — не яка небудь, а українська! Підійдіть і послушайте! Ви довідастесь не тільки те, що коли колись сталося, а що й могло би статися, коли би пан диктатор зробив те а те, а Петлюра так а не так, та щоб пана митрополита не знеохочували до праці різні невідповідальні чинники з диких степів України. Та зрештою, що би могло статися, коли б Наддніпрянська армія була вимінялася штанями з Галицькою армією, мабуть москалі були би за Уралом, а поляки за Варшавою. Нагодою можете почути тут про нову мобілізацію, яку провадить "хтось" збираючи підмогу новому українському цісареві Чубарови, який "буде що буде" веде українську роботу. Багато де чого довідається. Але недумайте, що так легко почути тут політичні новини. Щільне коло, лоб в лоба, посередині промовець, найвищий ростом або маючий найбільше семестрів ветерінар. Є всякі люде і в Берні, де-які належать до инчих організацій наприкла (дух святий при хаті) поступових і від таких христородавців мусить ся робити коло і балакати пощепки. А тому більше балакається в повному значінню цього барвистого слова — терміну. Балакається про п-ту офензиву Макензена, або якого небудь архивоеводи Йозефа, маршала принца Леопольда Баварського і инч. звичайно, що й казати болюча тема, звичайно приходить ся чути про це і десь і инде. Як каже Св. Письмо "іде же бо еста два ілі трі" вже про них можна сказати: "Бойці помінають мінувшіє дні і бітви где вмєстє рубілісь оні". Тут кидається у вічі колосальна пам'ять балакаючих. Я мало вірив тому, що перші християне знали напам'ять святе письмо, але цілком пересвідчений, що можна вивчитис всіх військових звірів підписаних Гоферлм, Людендорфом або Алексеевим. І це все за яких небудь 6 семестрів по 2 год. денно. Але не в балачках сила! Хто його зна про що там лише не балакається. Ото інколи послухаєш, а більше з лінивства мимо йдеш, не зупи-

няючись. Увесь ефект в умінню стояти, вся сила
 у витривалості та незмінності явища. Ось де
 вся сила, увесь ефект. Тож подумайте тільки:
 день по при день і рік за роком стояти (більш
 менш) 2 години щодня під широким небом і ба-
 лакати. Придивіться до них, до цього кола! Що
 воно вам нагадає? Українська "Армада Спаса"?
 Трохи "Армада Спаса" збирається лише в певні
 дні і на різних місцях, а наша укр. "армада
 спаса" кожний день і все під каштанами німець-
 кого дому. Ні, завжди, як глипнеш на цю укр. "ар-
 маду Спаса" переносилися думкою в старі часи
 Атен. Придивіться до неї! Чи не нагадає вона
 старовинних вам грецьких філософів, отих стої-
 ків, епікурейців і ин.? Можна побжитися, що
 нагадає. Маленька ріжниця, правда, є: старинні
 філософи могли вистоквати по цілим дням, ну а
 наші лише 2 години, і що в цій громаді більше
 ветеринарів та медиків ніж філософів, але ко-
 ли прийняти умовини нашого після військового
 життя, то появління і довго тривале існування
 такої громади є феномен ХХ віку. А ось ніхто,
 навіть поліцайт, не звертає уваги. Сказано, ма-
 теріялистична Європа не може зрозуміти таких
 впертих, стійких змагань духа. Хай хтось похва-
 литися такою громадою? Німці, французи, італій-
 ці, чехи все мають: і великих людей і много ти-
 сячні організації, але такої організації не
 мають. Мають і окремих ледарів, які можуть мо-
 лоти язиком від ранку до вечора, по кілька го-
 дин можуть товкати воду в ступі не збагнувши по
 будь яких наслідках, але не кожний день і
 мають лише окремих людей, одиниці, а ми україн-
 ці, емігранти в Берні маєм помимо одиниць ціли
 громаду. Не втремаєшся, щоб не хвалитися. У ко-
 гось метушня, завзяті дебати, збори в душнім на-
 ренім помешкані, неспокій, а в нас тихо... Яка
 радість, гордість під німецьким домом стояти
 українські стоїки! Стоїть! День по при день, рік
 за роком українські стоїки чи то укр. філософи
 та ветеринари з медиками в Берні. (Де коли в
 коло допускаються і своєю присутністю поши-
 рують його укр. техніки та лісники з агроно-

мами, але лише інколи) День по при день, рік за роком по 2 годині денно: стоїть! До нас укр. техніків, математиків слово! Зробіть українську роботу: обчисліть працю українських стоїків в Берні, вирахуйте ефект їхнього великого "стоїння"! Вирахуйте і зрадієте! Тисячі кінських сил (HP) скажете? Та це там кінських! Тисячі надзвичайних сил, бо й коняка не витримає в такому стоїзмі. Конячі здібности, чи то пак сили, за малі, щоб на них переводити працю нашої гордості, наших бернських стоїків під німецьким домом.

Сватослав.

-000-

ЧИСЛА ДІЯНОСТІ.

В який нечуваний спосіб визискує московсько-жидівський "робітничо-селянський" уряд українських селян, свідчать про це тисячі листів що пишуть селяне своїм синам чи братам на чужину. Щоб продемонструвати той нечуваний визиск селянства на Україні наведу кілька витягів з цих листів:

а/ "..... питаєш нас дорогий брате, чи ми всі живі-здорові та як живемо; живі то ми всі, тільки життя наше собаче, чоботи погані коштують 26-25 карб., самий найпоганший ситець, що коштував перед війною 10-12 коп. арш., тепер коштує 50-55 коп., матерія подібна до колишнього бажу по 1.20-1.50 коп., а про друге що ліпше то вже й балочок нема".... це з одного листа.

б/ а ось із другого: "..... мануфактури і взагалі фабрично-заводських виробів потрібних для селянського господарства є досить, тільки лихо в тому, що ціни на селянські вироби малі, а на фабрично-заводські - великі. Напр.: 1 пуд жита коштує 60 коп., пшениці 1.15 коп., 1 арш. ситцю 50-55 коп.; чоботи від 20 карб.: Оце така різниця в цінах на вироби селянські та фабрично-заводські".

Так скромно і об'єктивно пишуть селяни з України, - з комуністичного раю. Правду кажуть селяни: "кому-на, кому-ні".

XXx

Тепер пригляньмося ближче що ж саме уявляє та р і ж н и ц я в цінах на котру нарікають селяни.

Коли перед війною той самий поганий моск-ковський ситець кошт. 10-12 коп., то - в той час 1 пуд жита коштував 60 коп. так, як коштує й тепер й навіть 70-72 коп.; пуд пшениці кошт 90-1.05-1.10 коп., а чоботи коштували 3-5 карб. От же коли перед війною за 8-9 пудів жита селянин діставав найкращі чоботи, то тепер за ті самі чоботи мусить дати 50 пудів жита, (що є 800 кгл. 1 кгл. є 2.5 моськовських фунт.) 50 пудів чи 800 кгл. жита за одну лишень пару чоботів!!! В буржуазній напр., Чехії за 800 кгл. жита можна купити аж вісім пар найкращих чобіт. Пирхавки і т. п. мудриці зі "сменовеховського табору", що соромитесь заявляти прилюдно ніби для вас числа нічого незначать; коли вище наведені мною числа для вас дійсно нічого незначать, то ви є абсолютні дурні, або "применяючієся к местности" хаїелеони. Місто тото, щоб писати різні пасквілі на людей, що непохитно працюють для визволення укр. народу, краще б ви потроху підчитували хоч "Економическую Жизнь", може ті числа, що для вас нічого не кажуть таки нарешті сказали-б що небуть.

Укр. селянин платить два рази більшій пошток за землю ніж селянин моськовський, а всі продукти, що виробляються на Україні, на місці виробу коштують майже в два оази дороже чим ціж продукти доправлені в центральну Московщину, але ті тозари, що виробляються в Московщині на Україні коштують більш ніж в два рази чим у Московщині на місці виробу, напр.: україн. цукор у Москві кошт. 9.78 карб., а на Україні - 16.75 карб., гуртова ціна ситцю в Московщині 0.39 карб., а на Україні цей самий ситець 0.84-5 карб., цзяхи у Москві коштують 4.68 карб., а на Україні той же самий пуд 10.88 карб. і так у зсьому. (Див. "Економическую Жизнь" 23-III-26).

З того бачимо, що тепер за т:зв. "соціалістично-комуністичного" ладу "по кацапські", ще

з більший мірі, як колись за монархично-бюрократичного ладу, - продуктом нечуваного визиску укр. народу користуються не тільки його теперішні творці московські "комуністи" (а раніше царі і бюрократи) користуються і цілий московський наріц, робочі, крестяне і т.д.

Отже коли візьмемо на увагу ту шалену різницю в цінах на користь Москвощини, коли візьмемо на увагу нарешті цілий московський наріц (з його теперішнім мозком - большевиками) безмежно лінивий, а річночасно напівдикий і з лютістю шакаліз; коли взяти на увагу стремління всіх без різниці москалізйти на Україну за легкою поживою - "Митька да Ванька, пайцвом робята в Хахландію на багатія хутора да на красівих баб"; - коли взяти на увагу переконання московського селянина-хлібороба, що каже: "не зачєм слішкѡм трудіться над своєю полоской, хахли посеють да й нам хзатіт-та"; коли до того всього взяти ще на увагу симбіозу жицївства на Україні з московськими "робочими", що дуже солідарно й послідовно визискують укр. наріц, то перед нами стане незвичайно грізна постать московського народа-паразита, що мільонами розпустив своє паразітующе коріння на здоровому труженицькому тілі укр. народу. Ось в чому весь сенс теперішнього ленінізму й московського комунізму; а всі оті великі кличі з уст московських комуністів про різність, братерство, "самоопределеніє зплоть до отделенія (но помілуйте, зачєм же отделяться), всі вони суто московського значіння й якості, єсть то лише отруя, котру виділює паразит, щоби запаморочити, знесилити, зробити не відпорним той здоровий організм на котрий паразит нападає.

П. Порох.

МОСКОВСЬКІ ОПРІЧНИКИ ВИНИЩУЮТЬ НА УКРАЇНІ КРАМОЛУ.

Великий національно визвольний рух українських трудових мас і зріст їх потенції смертельно жахає московських самодержців. Під тиском цієї енергії вони переводять українізацію і йдуть на поступки селянству і робітництву, але йдуть так як на свій власний заріз. Кожну поступку силькуються компенсувати собі чимсь іншим: українізацію - жидівською колонією і вигнанням українців з більш менш відповідалних позицій; поступку селянству - нищенням заможнішої його верстви; поступку писменникам - вихолощуванням їх душі, оберненням у московських скопців і т.п.

Зараз, як маємо певні відомости, московські опричники взялися за вичистку самих правовірних комуністів, родом українців. Так відомий Гринько висилається "для пользи служби", а комісар освіти У.С.В.Р. О.Шумський - туди-ж, куди й опозиціонер Каменев - до Риму. Ціла низка де інших українців-комуністів висилається з України, а на місця всіх висланих садовлять москалів та жидів. Україна, виходить, мусить управлятися не українцями; так управляють колоніями.

От де вилазить на світ нечуваний цинізм і брехливість московських самодержців!

-ооо-

"ПРОФЕСОРИ" З ГЛИБОКИМИ КИШЕНЯМИ.

Тяжку кризу переживає студентство через скорочення і ліквідації. В особливо тяжкий стан попали Падебрачани, бо Українська Академія дала їм всього по 380 кч. на місяць допомоги. А все щоб не окривдить "професуру", бо вона, мовляв, одержувала в середньому по 4000 кч. місячно, а тепер муситиме перейти на 3000 кч.. Що-ж, досить п.п. професори напхали глибокі кишені на емігранській біді. З них без болю можна зняти не 30%, не 30%, а 75%, а не рвать у голодного студента. Багато "професорів" мають кишени

акладові книжки банкові, хто на 10, а хто - на 50 тисяч. "Оклади" їх такі, що одрізання од них 75%, не загрозить нічим "професорові", бо йому всеж зостанеться якийсь "тройний" оклад студента, а коли одрізати од студента 10% - це значить одрізати у нього десять обідів і перегнати на хліб і воду.

-ооо-

ВИДАВТЬСЯ НА ПРАВАХ РУКОПISУ.

Ц І Н А — Кє. 50 ь.